

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Χριστός ανέστη! μέσα 'κει βαθειά στην 'Ιουδαία,
Τῆς 'Ρώμης τύραννοι μωροὶ τὸν 'Ιησοῦ σταυρόνουν
Τὸ νεκρωμένο του κορμὶ σὲ μνήμα παρχώνουν
Μ' ἀπὸ τὸ μνήμα ζωντανὴ πετρέται ἡ ἰδέα.

Ναὶ ἡ ἰδέα! Ποῖος μπορεῖ μὲ τὸ κορμὶ νὰ θάψῃ
Καὶ τῆς ἀχτίδες τοῦ μυκλοῦ, τοῦ νοῦ τὸ σπιθοβόλι;
'Α! τύραννοι, κί' ἂν μαζευτοῦν οἱ σταυρωτῆδες ὅλοι
Δὲ σβύνουν σπιθὰ 'λευθερίας πού ἔσωσε ν' ἀγάψῃ.

Δημοκράτης.

ΕΚ ΤΟΥ ΜΕΣΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΣΟΥΤΣΟΥ

Ἡ ΑΙΜΙΛΙΑ γυνὴ τοῦ Ποντίου Πιλάτου ἀνακύπτουσα

μόλις ἀπὸ τοῦ ὕπνου καὶ ἐξεστηκυῖα

Τι βλέπω! . . . τοὺς 'Ρωμαίους δαμάσας λεγεῶνας
'Ὡς γίγας ἐπεκάθησας Χριστέ! εἰς τοὺς αἰῶνας.
Τι βλέπω! . . . ἐκυρλευσας τοῦ ἔτους τὰς ἡμέρας
'Ἐκ σοῦ τὸ ἔτος ἀρχεται, κ' εἰς σὲ λαμβάνει πέρας.
'Ὁ μὲν ἔχωρ δώδεκα ἐν πρώτοις ἀποστόλους
'Ὡς ὀπαδοὺς σου τοὺς λαοὺς κατόπιν σύρεις ὀλους! . . .
Φεῦ! κακοδαίμων Πόντιε! ὀδύρου... ὁ σταυρός του
Τὸ ἀπὸ τῆς αἰῶνος ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς αἰῶνος.

'Ὡς σύμβολον ὠραῖον,

Μυρία διαδήματα στολίσει βασιλέων,
Κ' εἰς θρόνους ὑψηλῶν ναῶν ἐγγίξωρ εἰς τὰ νέφη,
'Ὡς ἄστρον στερεώματος τὴν αἰκουμένην στέθει.

Ἰδοὺ εἰς τὴν 'Ἐπιτάφορον, ὃ 'Ιησοῦ ἐμβαίνορ
Καὶ ὑπὲρ τὸν ἀδάμνητα ἰδοὺ τετιμημένον

Τὸ τοῦ σταυροῦ σου ἔδλον.

Ἰδοὺ 'Ρωμαῖος Βασιλεὺς κατὰ βαρβάρων τρέχει,
Κ' εἰς περικεφαλαιῶν του ὡς ἐρισμὰ του ἔχει

Τὸν σιδηροῦν σου ἦλον

Ἰδοὺ ἐπὶ τοῦ τάφου σου μεσημβρινοὶ, ἀρκῶοι,
Σταυροφοροῦνται οἱ λαοὶ συρρέουσιν ἄθροοι.

Ναὶ! ὁ ἄστυρ ὁ φαεινός

'Ὁ θεαθεὶς εἰς Βηθλεὲμ ὑπὸ τῶν μάγων τότε
Δὲρ θέλει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐξαλειφθῆ πλὴν ὅτι

'Ἐξαλειφθῆ ὁ οὐρανός.

ΠΕΤΡΟΣ πρὸς τὸν Μεσσίαν.

Βασιλικὸς εἰς σὲ τιμὰς ὁ κόσμος ἀπηργήθη
Σταυροβυμένον σ' ἐπέκλειον τὰ τῶν τυράννων πλῆθη.
'Ἡ ἄκανθα! διὰ δῆμα ἐπῆρχε κεφαλῆς σου,
Χλαμύς σου ἡ τοῦ χλευασμοῦ κοκκινωπὴ ἐσθῆς σου,
Καὶ κάλαμος τὸ σκῆπτρόν σου, καὶ θρόνος ἀλγεινός σου

'Ὁ γοβερός σταυρός σου.

'Ἀλλὰ ἰδοὺ τὸ σκῆπτρόν σου τὸ ἐκ λεπτῆς καλάμου
Ναοὺς καὶ εἰσώλα θεῶν εἰς κόριν θραβεὶ ἄμμου,
Καὶ πάσαν κυβερτῆ τὴν γῆν. ὕψ' ἐαυτὸ ἐρῶσαρ
Τοὺς διαφέροντας λαοὺς εἰς θρήσκωμα καὶ γλώσσαρ!
Καὶ ὁ σταυρός σου, θρόνος σου πρὸς καιροῦ ἀληθῆρος,
Τῆς αἰωνίου δόξης σου καθίσταται ὁ θρόνος,
Σοφίας ἔδρα καὶ κρηπίς τῆς οἰκουμένης πάσης,
Καὶ βῆμα κρίσεως, ἐξ οὗ τοὺς βασιλεῖς δικάσεις.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΑΝΙΣΤΗΘΕΝΤΑΣ

Τί τυχεροὶ ποῦ ἦταν ἐκεῖν' οἱ πεθαμένοι,
'Ὁποῦ μαζῆ μὲ τὸ Χριστὸ μὲ μιὰς ἀνεστηθῆκαν
Καὶ ἀπὸ χρόνα μὲς' ἴστη γῆ ἀποκοκκαλωμένοι
Μ' ὄλα τὰ μέλη των σωστά 'στὸν κόσμον πεταχθῆκαν!

Μὲ τί χαρὰ θὰ 'τρέξανε 'στὰ σπίτια τους νὰ πάνε,
'Ὡσαν τοῦ Λαοκαράτου μας τὸ Λάζαρο, νὰ φάνε,
Καὶ ποῖος δὲ θέλει, 'σάν κί' αὐτοὺς, 'στὸν κόσμον νὰ χορίση
Κί' ὄλους 'στὴν μέλλουσαν ζωὴν τί τρέχει νὰ φωτιάη;

Χριστιανός.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ

'Ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη Χριστιανοὶ,
Τσιγκρίσετε τ' αὐτὰ σας
'Ἀλλάξετε γλυκὰ φιλιὰ
Σαυδλίσετε τ' ἀρνὰ σας.
Χριστὸς ἀνέστη! σ' ἀρῶστέ το
'Ἀδελφία, φάτε πιήτε,
'Μὰ μὲς' ἴστω τόσο γλέντι σας
Τὴ φτώχεια θυμηθῆτε
Καὶ βγάλετε τῆς μερδικῆ
Ν' ἀναστηθῆ κί' ἐκεῖνη,
'Ὅταν ἀντραπῆ σας νηστικὸς
Φτωχὸς ἂν ἀπομείνη.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΛΑΟΣ

Καὶ σὺ, λαέ, σάν τὸ Χριστὸ
Σηκόνεις τὸ σταυρὸ δού
Κί' εἰς Πιλάτου ποῦ γελοῦν
Μὲ τὸ μαρτυριό σου,
Ποτίζουν ζυδὲ καὶ γολῆ,
Τὴ δίψα σου... λογγίζου
Τὸ τίμιό σου τὸ κορμὶ
Καὶ τὸ πλευρό σου σχίζου.

Αὐτοὶ καὶ κληρον ἔβαλαν
Εἰς τὰ ἱμάτια σου,
Μὰ, σὰ Χριστὸς, τοὺς συγχωρεῖς
'Ἀπὸ τὸ Γολγοθᾶ σου.
Φτωγὲ λαέ, 'στὸ μνήμά σου
'Ἄν' ἀπ' αὐτοῦ χωθῆς,
Ποιὸς θὰ σοῦ δώσῃ δύναμι
Ποτὲ ν' ἀναστηθῆς;

ΣΕ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΠΙΟ

Χριστὸς ἀνέστη πάρα με, μικρὴ μου, κάθε γέδρο,
Μαζῆ τσιγκρίσαμε τ' αὐτὸ κί' ἐπάσχαλα φιλι σου,
Τώρα δὲ θὲς, μεγάλωσες, μοῦ λὲς κί' ἐγὼ μὲ πόνο
Λέω, Χριστέ, μὲ πέθαρος μὲ τὴν ἀνάστασι σου.

'Ἐνας.

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΕΝ ΤΑΙΣ ΦΥΛΑΚΙΑΙΣ.— Η μεγάλη Παρασκευή είναι όμολογουμένως ή σεμνοτέρα του Χριστιανισμού ημέρα. Ήαν όμως ήθέλατε νά αισθανήτε αληθή συγκίνησιν έπρεπε νά παρασταθήτε κατά τήν έκφοράν του έπιταφίου τής έν ταίς φυλακαίς του Παλαιού Στρατώνος εκκλησίας. Ήτο αληθώς κάτι τι προσθίδον άπειρον κατανοητικότητα εις τήν πλήρη κατανόησιν ήμέραν εκείνην, νά βλέπης υπερτριακοσίους δυστυχείς φυλακισμένους νά κλίνωσι τήν κεφαλήν πρό του τάφου του σωτήρος, καί ν' άσπάζονται μετά συγκινήσεως τό έν τῷ έπιταφίῳ αποτύπωμά Του.

Ήφέτος δέ μάλιστα, χάρις τῇ πρωτοβουλίᾳ του έπιστάτου κ. Κωνσταντινίδου. ως καί τῇ άξιεπαίῳ συνδρομῇ ὄλων έν γενεί τῶν έπιστατιῶν αφέντων τῆς άγίας τούτης ήμέρας κατά μέρος πάν μετά τῶν φυλακισμένων πάθος, οὗτος ξετελέσθη, ὑπό ποιῆς τινος έπιβλητικότητος, έπιτρέψαντος καί του τυγχάνοντος άρχιφύλακος εδγενοστάτου άνθροπολογαχοῦ κ. Α. Μπαίρα νά περιαχθῆ έν τοῖς προαυλίοις μέρι τῆς έξω θύρας άφ' ὅπου κόσμος συναχθεῖ; έξορώρει τήν πομπήν, καί προσερχόντος καί τόν σαλπικτήν τῆς φρουράς ὅστις έσαλπίζει νεκρωσίμως.

Μόνον μί α ψ υ χ ἡ δὲν έφάνη πουθενά.

Σκηναί του Χριστός άνέστη:

Ή τρομερός Μίμης είναι μαλωμένος με τήν άδελφή του Χαρίκλεια.
— Έλα, Μίμη, του λέγει ή μητέρα του, σήμερα ὄλοι φιλιουναί φίλησε καί σύ τήν άδελφή σου.

— Ναί, δέ θέλω!

— Πώς δέ θέλεις! Σήμερα δὲν τό λέει κανείς αυτό τό δέ θέλω!...

— Μπά! καί πώς τό έπλε σήμερα ή γ κ ο υ β ε ρ ν ά ν τ α 'σὸν πατέρα;

— !!!

Ή μικρά δεσποινίς Α. ζητεῖ νά κάμη με τήν κούκλα τῆς τό «Χριστός άνέστη».

Ή μαμά τήν έρωτᾷ:

— Αἱ έκαμες Χριστός άνέστη με τήν κούκλα σου;

— Όχι μαμάκα.

— Πώς!

— Έγώ έκαμα, μα 'κείνη δέ θέλει νά κάμη.

— Γιατί;

— Γιατί ακόμα δὲν έπάσκασε κι' εκείνη, δὲν έκανε Λαμπρή! Απὸ τότες που μοῦ τήν πήρατε, νηστεύει!...

(ιστορικόν).

ΣΚΕΨΙΣ.— Υπάρχουν άνθρωποι επί τῆς γῆς μή άκούσαντές τι ποτέ περί Χριστοῦ καί έν τούτοις αγαπῶντες τοῦς έχθρούς αὐτῶν τόσον ὥστε... νά τοῦς τρώγουν!...

Μεταξύ δύο μικρῶν:

— Ξέρεις ἐσύ γιατί 'ναι τ' αυγά τώρα άλλα άσπρα κι' άλλα κόκκινα;

— Πώς δέ ξέρω; Τά άσπρα τά γεννοῦν άσπραις κόχραις, καί τά κόκκινα κόκκιναις.

Μετά τήν λειτουργίαν του Πάσχα, νέος εναγκαλίζεται ὠραίαν νέαν άγνωστον εις αὐτόν.

— Πώς κύριε! τί αναίδεια εἶν' αὐτή!

— Αναίδεια είναι, κύριε μου, νά ἦναι τις χριστιανός;

— Δὲν σὰς έννοῶ!

— Δὲν ήκούσατε τό «ΑΛΛΗΛΟΥΣ ΠΕΡΙΠΤΥΞΟΜΕΘΑ!»;

ΜΙΑ ΕΡΩΤΗΣΙΣ.— Άν κατά πάσαν εορτήν τῆς άναστάσεως επανελαμβάνετο τό θαῦμα τῆς πρώτης καί ήνοίγοντο τά μνημεῖα καί ήγειρόντο οἱ νεκροί, τί θά έγένετο:

ΟΙ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΟΙ.— Ήάν ή έδομάς αὐτή είναι τῶν παθῶν του Ήησού, είναι όμως καί τῶν παθῶν τῶν ευεργετικῶν άνθροπασπιῶν, ὡς έστ α ὄ ρ ω σ ε ν ὁ Τρικούπης με τὰς ξετάσεις του, καί αντί νά γείνουν ευσεβέστεροι αὐτήν τήν έδομάδα έξέθεσέ ὡ θ ῆ σ α ν.

Ο ΤΡΑΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ.— Όταν ὁ τράγος του συντάγματος αισθάνεται ὀρμῆς... εκ πείνης, τρέχει πρός τόν φίλον του κουλουροπόλην, ὡς καί ὄλοι οἱ άξιωματικοί, καί οἱ συνάδελφοί του υπαξιωματικοί—διότι καί αὐτός; είναι λογίας— καί άγοράζει τήν κουλούραν του, τήν ὁποίαν, — επειδή αὐτός δὲν

έχει τόσπην, — πληρώνει ὁ διοικητής κ. Μαυρομιγάλης αντί δραχμῆς πάντοτε, — εἶθ' ὅτε καί αντί διδράχμου, όταν βλέπῃ εκ τῆς γειύσεως ευχαριστούμενον τόν τράγον. — Καί κατά τὰ προγεσινά μεγάλα του συντάγματος γυμνάσια, καθ' ἃ ὁ λοχαγός του α. λόχου έγύμναζεν ὡς ταγματάρχης ὑπὸ τὰς ὕψεις του στρατιχοῦ πατρός του, έγένετο ή κατά του κουλουροπόλου έξοδος μετά τήν λήξιν τῶν γυμνασίων, καί ὄλοι μικροί καί μεγάλοι ήγόρασαν τὰς κουλούρας των. Καί ὁ διάδοχος λοιπὸν πεινῶν εκ τῶν γυμνασίων— δὲν μᾶς τό άνήγγειλαν αἱ αὐλικουπουργικουρικαί μεγαλόσχημοί ὅτι καί αὐτός έπεινάσεν— ήγόρασε τήν κουλούραν του— πλὴν αντί πεντάρας, έδωκε δεκάραν. Ὁ γαλαντόμος ὅμως κουλουροπόλος ίδὼν τήν... σπατάλην, τῷ έφώναξε: — «Υψηλότατε, ελισημονήσατε τὰ ρέστα:»— καί τῷ έπέστρεψε τήν πεντάραν— άλλ' αὐτή έρρίφθη γενναιοφρόνως εις τὰ μούτρα του αὐθάδους διότι ρέστα δὲν πέρνουν οἱ διάδοχοί.

B.

(Έκ τῆς «Χώρας»).

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΝΙΟΡΤΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ Κ. ΦΙΑΗΜΟΝΑ.— Ευφύης τριάστερος προτείνει διά τῆς ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ τοῖς ήμετέροις ποιηταῖς ὡς διαγώγιμα έν έπιγράμμα εις τόν ΚΟΝΙΟΡΤΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ Κ. ΦΙΑΗΜΟΝΑ. Ὁ ήμέτερος φίλος, Άνδρέας έπέστέλλει ήμιν επί του θεματος τούτου τό έξῆς ευφύεστατον:

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΣΤΗ ΣΚΟΝΗ ΤΟΥ ΦΙΑΗΜΟΝΑ

Ήπιγράμμα 'στη σκόνη σου νερό πολύ σκόνει

Μὰ δὲν τό βρίζεις τό νερό, ἔχεις 'στὰ μάτια σκόνη.

Α! σκόνη 'στῶν γκαγκάρηδων λές κι' έρριζες τὰ μάτια

Κι' εἶσι στραβοί, 'στην εκλογῆ, 'γίγαν' γλὰ σέ κομμάτια.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ «ΧΩΡΑΝ»

Δὲν ήξέρω ποιός καλός άρχοντας είναι αὐτοῦ στην Αθήνα ποῦ από καιροῦ εις καιρόν μοῦ πλαστογράφει τήν υπογραφή μου δημοσιεύοντας στην «Ακρόπολη» καί άλλα γράμματα ποῦ ἐγώ ποτές μου δὲν έγραφα; καί άπόδειξη ποῦ τό φύλλο τῆς Ακρόπολης τῶν 29 του περασμένου μηνός, έδημοσίεψε ένα γράμμα με τό ὄνομά μου. π' ὄντις τό ἐδιάβασα ὄλιγο έλειψε νά έμψη ὁ διάλογος μέσα μου. Καί θά ἦταν άσχημη ή θέση μου ἂν έσυναίθαινε ένα τέτοιο πρᾶμα, γιατί καί τοῦ Αἱ Γερασίουμοῦ τό ενεργητικό από πολλῆς έπαψε, καί ή χώρα του Γεργεσηνῶν καί αὐτῆ δέ θά με ὠφελοῦσαι.

Πρώτη άπόδειξη πὼς δὲν είναι δικό μου αὐτό τό γράμμα είναι, ποῦ είναι γραμμένο σέ γλώσσα λογιωτατιστικῆ ποῦ ἐγώ ποτές μου δὲν έγραφα καί δεύτερο, ποῦ ποτές δὲν θά έγραφα τέτοια πρᾶματα ἐγώ ποῦ έγραφα τόσα καί τόσα για τοῦς χρυσαλοφωμένους παπάδες καί για ἐκείνους ποῦ φοροῦνε στό κεφάλι τό άγγελιό τό κουτσοχέουλο; για ἔση ὑπόληψη καί ἂν ἐχω για τό Δεσπότημα; δὲν τοῦ κάνω καμμίαν εξαίρεση από τοῦς άλλους; είναι ένας από τοῦς πολλούς χρυσαλοφωμένους, καί νά γνοιαστῆ νά φορέση καί αὐτός στο κεφάλι τό κουτσοχέουλο. θά πῆ πὼς είναι σάν τοῦς άλλους κολεηδές του; μπορεῖ ή πατερτίτα του νά διαφέρῃ, νά ἦναι άτόφια, ή νά ξεβιδώνεται σέ πολλὰ κανούλια, αὐτό θά τό ξέρῃ ὁ διάκκος ποῦ τοῦ τῆνε συγυρῆζει.

Έκείνο ποῦ βλέπω ἐγώ είναι εφθάσαμε σ' ένα αἰῶνα ποῦ στουπέρη τό πνεῦμα τοῦ ανθρώπου, ποῦ πάη ν' αλαλιόσῃ ὁ κόσμος, ποῦ θά γελάνε καί οἱ διάβολοί βλέποντες νά γυρεύουνε οἱ ὀρθόδοξοί τσερτικηκάτα από ένα αφρορεσμένον σάν τί έμείνανε, για νά φτιάτουνε ένα Μητροπολίτη, καί έποχή ποῦ ἂν ἦταν αλήθεια, πὼς γράφω τώρα στά γερέματα αὐτά ποῦ γλίπο καί δημοσιεύουνε, μοῦ έμπετάριζε νά μοῦ πῶνε «άγιασ' ὁ μαχαιροβγάλτης καί πουλεῖ σκουρλεπίδες».

Ὀλίγω, κύριε συντάκτη, νά μοῦ δημοσιέψατε αὐτό τό γράμμα, γιατί ή συμπολίτεψη δὲν θά τό αφινε, για τοῦς σκοπούς τῆς, νά ξεμουτρήση στά φύλλά τῆς, καί παρακαλῶ νά δεχθῆτε τοῦς χαιρετισμούς μου.

Άργουστόλι τήν 2 Ἀπριλίου 1889.

Άνδρέας Λασκαράτος.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΟΝ

Συγγαίρομεν από καρδίαν τῷ φίλῳ άποποιοῦ κ. Σικ, ὅστις έπεμψε 300 φραγκζόλας, διά νά διανεμηθῶσι κατά τήν ὠραν του Χριστός άνέστη, εις τοῦς παιδάς τῆς Σχολῆς τῶν ἡπόρων παιδῶν. Μιμηθῆτέ τον ὄλοι οἱ δυνάμενοι καί μή λησημονήτε τοῦς φυλακισμένους.